

Čís. 11467.

Nároky podle §§ 1162 a) a 1162 b) obč. zák. jest uplatniti ať žalobou o plnění, nebo, pokud nejsou splatné, žalobou o určení do šesti měsíců od zrušení služebního poměru (§ 1162 d) obč. zák.), jinak uhasnou.

(Rozh. ze dne 8. března 1932, Rv I 1834/31.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 2. srpna 1929, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení mzdy od 22. prosince 1928 do 31. srpna 1929, tvrdíc, že ji žalovaný dne 22. prosince 1929 bezdůvodně propustil, ač bylo ujednáno, že ji bude míti ve službě až do smrti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odsolací soud, zamítнув nárok na zaplacení mzdy od 22. prosince 1928 do 31. srpna 1929, nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Podle ustanovení § 1162 d) obč. zák. musí nároky z předčasného zrušení služebního poměru, uvedené v §§ 1162 a) a 1162 b) obč. zák., býti vzneseny na soud do šesti měsíců ode dne, kdy je bylo lze uplatňovati, jinak zaniknou. Podle tohoto ustanovení není pochybnosti, že zanikl nárok žalobkyně na mzdu od 22. prosince 1928 do 22. března 1929, neboť na tuto mzdu, pokud se týče na její zaplacení měla žalobkyně podle § 1162 b) obč. zák., předpokládajíc správnost jejího údaje, že byla proti ujednání bezdůvodně propuštěna, nárok ihned po svém propuštění, žalobkyně však podala žalobu teprve po šesti měsících až dne 2. srpna 1929. Otázkou jest, zda žalobkyně je prekludována i s ostatní požadovanou mzdou, to jest za dobu od 22. března do 31. srpna 1929, od jejíž splatnosti do podání žaloby ještě šest měsíců neuplynulo. Doslov zákona (§ 1162 d) obč. zák.), shora uvedený, mohl by vzbuzovati pochybnost, zda i žaloba co se týče mzdy za dobu od 22. března 1929, je promeškána, když od její splatnosti do podání žaloby šest měsíců neuplynulo. Leč hledíc ke smyslu a k účelu uvedeného místa zákona, jest pochybnost tu vyloučiti. Účelem ustanovení § 1162 d) obč. zák. jest, by při předčasném zrušení služebního poměru byla otázka neodůvodněnosti, pokud se týče předčasnosti zrušení námezdního poměru, jakož i otázka nároků a závazků z toho vzešlých, po případě vzcházejících co nejdříve rozhodnuta. Důvodem k tomu jest jen nesnadnost pozdějšího dokazování o předčasnosti, pokud se týče bezdůvodnosti propuštění, ale zejména mnohdy velmi naléhavý zájem stran, by mezi nimi bylo brzy zjednáno jasno. S tím by ovšem nebylo lze srovnati, kdyby po případě teprve po letech mohly býti uplatňovány nároky ze služební smlouvy již dávno zrušené. Ustanovení § 1162 d) obč. zák. jest tedy vykládati tak, že nároky podle §§ 1162 a) a 1162 b) obč. zák. jest uplatniti ať žalobou o plnění nebo, pokud nejsou splatné, žalobou o určení do šesti měsíců od zrušení služebního poměru, jinak že nároky ty zaniknou (srov. sb. n.

s. 5003). Jest tedy žalobkyně i s nárokem na mzdu od 22. března do 31. srpna 1929 prekludována a byla její žalobní žádost v celém rozsahu právem zamítnuta.

Čís. 11468.

Exekuci k zajištění (§§ 370 a násl. ex. ř.) nelze povolit na základě cizozemského exekučního titulu. To platí i o exekučních titulech říšsko-německých.

(Rozh. ze dne 10. března 1932, R I 117/32.)

Na základě rozsudku zemského soudu v Lipsku navrhl vymáhající věřitel povolení zajišťovací exekuce. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 370 ex. ř. lze exekuci k zajištění povolit jen podle konečných rozsudků zdejších civilních soudů dříve, než nabudou právní moci nebo než uplyne lhůta ku plnění. Jelikož konečný rozsudek připojený k návrhu není rozsudkem tuzemského soudu, bylo žádost jako nepřipustnou zamítnouti. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Soud rekursní přezkoumav spisy a napadené usnesení poukazuje ke správnému, zákonu i stavu věci odpovídajícímu odůvodnění napadeného usnesení, jež vývody stížnosti nebylo ani oslabeno ani vyvráceno a s nímž rekursní soud souhlasí. K vývodům stížnosti podotýká se toto: Ustanovení § 370 ex. ř., jehož výpočet jest výčetný, výslovně mluví o tuzemských exekučních titulech; vylučuje tudíž zřejmě přípustnost zajišťovací exekuce na základě rozsudku cizozemského, jenž není vykonatelný ani právoplatný. Ani z § 79 ex. ř. nelze přípustnost navrhované zajišťovací exekuce odvoditi, neboť jednak se odvolává na vzájemnost zaručenou státními smlouvami, jednak jest jej vykládati ve spojitosti s § 80 ex. ř. Z ustanovení § 80 ex. ř. vyplývá, že má na mysli exekuční titul, jenž nepodléhá dalšímu oprávněnému prostředku, stavícímu vykonatelnost. Z vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n., kterou se uvádí ve známost rozsah vzájemnosti zaručené předpisy německého civilního soudního řádu o exekuci podle cizozemských exekučních titulů, vidno, že hledíc k § 722 něm. soud. řádu předpokladem pro povolení exekuce na základě rozsudku německým soudem vydaného jest jeho vykonatelnost a že se tudíž vyhláška ta vztahuje na případy, v nichž jde o povolení exekuce uhražovací, nikoli na případy exekuce zajišťovací. Ostatně byla vyhláška vydána v mezích platného předpisu § 370 ex. ř. vylučujícího exekuci zajišťovací na základě exekučních titulů cizozemských a nedotkla se, jak z jejího obsahu plyne, v žádném směru předpisu § 370 ex. ř. a nedoznalo jí toto ustanovení žádné změny. Ani dovolání se § 402 ex. ř. pro přípustnost žádané zajišťovací exekuce není na místě, neboť předpis ten se týká jen prozatímních opatření a nevztahuje se na exekuce zajišťovací, o nichž přirozeně platí ustanovení exekučního řádu. Ostatně tendence předpisu § 370 ex. ř. jest jasná, neboť zákon chtěl výhodu vedení zajišťovacích exekucí omeziti jen na exekuční tituly vydané na jeho vlastním území a tím po-